Magyar Irodalmi Hírlevél

http://szenyanildiko.hu/2011/01/01/ujevi-koszonto

Bihar kalandozása az indijókhoz

Krúdy Gyula:Téli hadjárat

Új Himnusz

NAGY IGNÁCZ: Magyar titkok

Furman István:AZ ELMÚLÁS FELÉ

MAGYAR BIBLIA

Petőfi Sándor :A farkasok dala

Petőfi nem szavalt a múzeum lépcsőjén

Hatalmas siker az első Őszi Nemzetközi Irodalmi Fesztivál

Népének :AZ ESZTENDŐ FORDULÓJÁN

Tél közeleg

Rabindranath Tagore: Áldozati énekek

Mácz István: Isten (és) az Igazság, a Jóság, a Szépség

Bihar kalandozása az indijókhoz

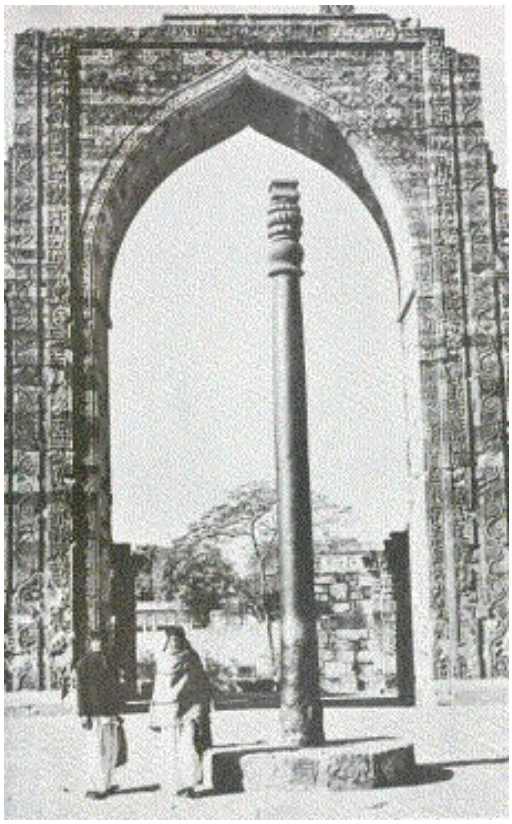

Az 1205. medvetoros évben újabb sámánképzést indítottak Ordoszban, ahová minden törzs el is küldte legtehetségesebb fiataljait. Öt év elteltével ismét sor került a sámánok versenyére, amelyet Pusztaszeren rendeztek meg. Lovaglásban Urga-Balzsán leánya legyőzte a törzsszövetség ifjait, így ez feljogosította a leányzót arra, hogy az Arvisura törvények szerint maga válasszon férjet. A szépséges Dala-Kerulen pedig Bihart választotta férjének. Biharnak azonban Ordoszban már volt egy titkos menyasszonya. Ezért Bihar az Öregek Tanácsa előtt arra hivatkozott, hogy Agaba egykori rendelkezése szerint meg kell keresni a rokon törzseket, s hogy ennek eleget téve ő maga is el szeretne indulni a déli Nagyvíz felé, hiszen ott is laknak ataiszi népek. Mindenek előtt megtartották a pompás és fényes esküvőt, utána azonban az Öregek Tanácsa hozzájárult ahhoz, hogy a kalandozó ifjúság elinduljon a hajóikon elmenekült rokon nép felkeresésére. A kalandozásra vágyó ifjúság boldogan követte Bihar vezér felhívását és egy tyumen harcos jelentkezett a nagy kalandra. Egy évig tartott a felkészülés, amelyen az ifjú vezéren és a sámán ifjakon kívül először vettek részt nagyobb kalandozáson a rimalányok is. Ugyanis Bihar titkos szerelme, az egyik szépséges rimalány volt, aki megszervezte az élelmező és betegápoló leányok seregét. Rima, a titkos menyaszony minden törzsből kiválasztott 2-2 leányt, hogy a nagy kalandra indulókat elkísérjék, viszont el kellett sajátítaniuk minden kalandozáshoz szükséges tudományt, így a lovaglást, a hadi-élelmezést, a betegápolást, élelmezést a betegek részére, a harcot a betegek védelmében és a ló-kuruzslást is.

Urga leányának is teljesült a vágya, mivel még indulás előtt két szép fiúcskával lepte meg édesapját és férjét. Dala-Kerulen elhagyta Ordoszt és édesapja legszebb völgyébe költözött, így a nagy mongol vezérnek is teljesült a kívánsága, mivel öt leány unokája mellett most már két fiú unokája is volt. Ez olyan nagy örömet okozott az agg fővezérnek, hogy régi ereje visszatért és már nem bánkódott Bihar kalandozása miatt, hisz így mégsem szakadt magja a vitéz mongol fővezérnek.

A Hangun folyó bal oldalán haladva indultak el Ordoszból, a hun törzsek szálláshelyeit érintve. A nagy jéghegyek után a szilaj folyók és szoros völgyek birodalma következett, ahol már sötétebb bőrű népek éltek. Ezek eleinte megbámulták a hunok lovas seregét, sőt fehér kásával kínálgatták őket, de amikor a nagy síkságra értek, lándzsákkal és kövekkel támadták meg az ifjúság seregét. A kiváló kabar fegyverek azonban jobbnak minősültek és legyőzték őket. Foglyaiknak megkegyelmeztek, de az állatállományukat elkobozták a saját élelmezésük végett.

Azonban minden jó hírük ellenére az egyik síkságon nagy sereg gyűlt össze és egyértelművé vált, hogy az összecsapás elkerülhetetlen. A rosszul képzett sereget azonban meglepte a szokatlan harcmodor, s hamarosan kegyelemért könyörögtek. A sebesültek között volt egy ifjú, aki ismerte a nyelvüket és elmondta, hogy a nagy víz mellett élő ataiszi emberekhez tartozik, akik száma egyre fogy, mert egy járványos betegség majdnem kipusztította őket. Bihar aztán e rokon férfi segítségével fel tudta keresni az ataiszi törzset, s mindkét fél nagyon örült a több ezer év utáni viszontlátásnak. Bihar vezér az ifjúság tyumenjével elment egészen a Nagy-Vízig, s ezzel az Öregek Tanácsának tett fogadalmukat teljesítették. Ataisz egykori népével lassan teljesen megértették egymást és a 24 Hun Törzsszövetség ifjai letelepedtek egy kijelölt síkságon. De nagy bánat érte Bihart, mivel Rima egy mérges kígyó marása következtében meghalt. Bihar megsiratta titkos menyasszonyát és a gyász eltelte után elhatározta, hogy harcostársait a rokonnép leányaival való házasságra bírja. A bőség és a termékenység látványa annyira hatott Bihar vezérre, hogy fogadalmuk ellenére eldöntötték, hogy a meleg rokoni fogadtatás miatt letelepednek és itt maradnak, amíg lehet. Nagyon örültek az agaba rokonok a tömérdek lónak, mert földjeiket könnyebben tudták velük megművelni.

Mivel az új település fiatalokból állott, igen nagy lett a szaporodás, volt dolguk a rimalányoknak, noha azoknak is javarészük férjhez ment. Bihar és a tanácsa az őket felkérő törzsfőknek mindig katonai segítséget nyújtott, így igen nagy lett a tekintélyük, sőt a zsákmányolások miatt nagyon meggazdagodtak. Az egyik nagy törzs fejedelmi családja egy súlyos harc után Bihar vezér zsákmánya lett. Ekkor Bihar a legyőzött fejedelem legszebb leányát feleségül vette, mivel közben azt a hírt kapták, hogy felesége, Dala-Kerulen egy lovaglás közben szakadékba zuhant és meghalt. Hamarosan megszületett a második házasságából is az első fia. Nagy erővel fogott hozzá az új birodalom megszervezéséhez, s ebben az agaba törzs is támogatta. Lélekszámuk már elérte a két tyument, azaz a húszezer főt.

Azokban az években igen bő termés mutatkozott, mégis sokan hazavágytak, ezért Bihar engedélyezte a további kalandozásokat. Ezek mind gyarapították vagyonukat.

Történt egyszer, hogy a hunokat támogató Hadraba fejedelem feleségét és gyermekeit meggyilkolták, aki ezért felkérte Bihar vezért, hogy a kiváló kabar kovácsaik segítségével állítsanak emlékoszlopot a szerettei tiszteletére. Ők aztán Hadraba fejedelem hegyeit bejárva megtalálták azt az ércet, amit soha “nem esz meg a fene", azaz nem rozsdásodik. Hadraba emberei 24 bivalyfogattal hordták az ércet a kiváló kabar kovácsoknak, akik egy oszlopot készítettek belőle. A fejedelem a fővárosba vitette a szent oszlopot és szeretteinek emlékére ott felállítatta a palotája előtt.

Kilenc évvel a letelepedésüket követően Hadraba fejedelem sürgős segítséget kért, mert a napnyugatiak meg akarták semmisíteni birodalmát és már félúton voltak Bihar fejedelemsége felé. Szokás szerint véreskard-futárral küldték szét a hírt, hogy veszélyben az újabb törzsszövetségi birodalom. Három nap alatt 3 tyumen harcos gyűlt össze és Hadraba segítségére siettek. Bihar újfajta harcmodorától az ellenség hamarosan menekülni kezdett visszafelé, s ők egészen a székhelyükig követték őket. Még a várost védő falakat is lerombolták, majd a győzelem után Hadraba kétnapos szabad rablást engedélyezett, azonban elkövetett egy nagy hibát, mivel a halottakat nem temették el, s emiatt hamarosan járvány tört ki, ami kelet felé is terjedni kezdett. Mikor a járvány Hadraba birodalmához ért, Bihar székhelyén összeült a Vezérek-Tanácsa, amelyen a sámánok azt javasolták, hogy az lesz a legjobb, ha hazamennek a Hangun folyó melletti őshazába. Megkezdődött az éjjel-nappali tanácskozás, hogy ki megy és ki marad. A kalandozásra indult hunok és az agaba-féle törzs ifjúságából 2 tyumen alakult 20 ezreddel, 1 tyumen szekeres haddal és élelmező századokkal, egy század rimalánnyal s a legyőzöttek kis citeráshadával, akik a patkoló kovácsok táborában tartózkodtak. Az Arvisura almavirágzás ünnepén indult a hazatérő sereg. Biharváron a sámánok 20.164 harcost, 30.000 lovast, 20.000 szarvasmarhát, 10 fekete bivalyt, 10.000 szekeret és két szelíd elefántot számoltak meg. A kalandozásból hazaindult tábor 68 215 lélekből állt. Mire eljött a hazavonulás során a második almavirágzás ünnepe, újból elindultak a Hangun folyó bal oldalán a tisztán 24 Hun Törzsszövetség által lakott területen. Diadalmenetben vonult be Bihar vezetésével a kalandozó ifjúság. Az Öregek Tanácsa nagyon megörült az új, hasznos állatállománynak, a sok fehér tehénnek és az öt pár bivalynak. A kétéves út alatt az induláshoz képest a harcosok lélekszáma 20.112-re csökkent, míg a tábor lélekszáma 65.541 főre apadt.

Az életben maradt szarvasmarha állomány 4.950, kiváló minőségű, szívós tehénnel gyarapította a hunok állatállományát, amelyet Ordoszban az előzetes tervek szerint igazságosan osztottak szét, s minden törzs 200 szarvasmarhát kapott. Ezer darabot útbaindítottak Pusztaszerre, Urga-Balzsán fővezér szállására, míg az 50 legkiválóbb tenyészállatot a beinduló sámánképzés céljaira adták. Minden sámán kapott egy tenyészbikát.

A Bihar földjéről jött citerások minden törzsi megmozdulásnál vagy családi eseménynél igyekeztek zenéjükkel jó hangulatot kelteni. A törzsi dalokat rögtön elsajátították.

Bihar fő érdeme az volt, hogy az 1210-től számított 40 medvetoros év alatt bevezette a szarvasmarha tenyésztést. Az állatállomány megnövelésével gazdaggá tette a 24 Hun Törzsszövetséget. 250 ifjút képezett ki sámánná. Az új agaba-féle törzs tudósaival az ember és állat-gyógyítást magasfokra emelte, míg az 1250. medvetoros évben meg nem halt.

Pusztaszeren felállították a kicsinyített “Dernő oszlopát", amit soha nem esz a fene. Sajnos a mongolok Urga-Balzsán halála óta mind gyakrabban kimutatták ellenszenvüket, s megnyerték a jürcsik törzseket Bihar fővezér kurgánjának feldúlására. Bihar kurgánját a kincseivel és holttestével együtt kirabolták, de egy jürcsik rablót Dernő oszlopa agyonütött. A ledőlt oszlop eltörte a jürcsik lovas gerincét, így állva bosszút rajta.

www.arvisura.van.hu/keret.cgi?/arvisigaz.htm

Téli hadjárat

Ajánlom a nagyvilági vásáron elbámuló, csöndes, szemérmes magyarnak, akit birokversenyre szólít föl a cifra komédiás...

Az élet barátságtalan és hűvös, régi színdarab; a háború, amely ha talál fiatalon és heves vérmérséklettel sok esztendővel előbb, bizonyára megtette volna a magáét életmódom, gondolkozásom, világfelfogásom és keserves kedvem megváltoztatására. A biedermeier bútorok és képek helyett hadi szerekkel díszíteném házam. A háború most már nem olyan, amint a meséskönyveink, a hagyományaink mondották. A háború egy nagy gyári üzem; matematikusok, mérnökök, tudósok állnak a gépek mellett, megnyomnak egy gombot, százezer ember emelkedik fel a lövőárokból, meghúzzák a szellentyűt, és következő percben ugyancsak százezer ember tűnik el a föld alatt; a fényezett könyökű irodai kabát győzelme ez a háború, a párduckacagányok fölött - a tudomány mindenhatósága az emberi kedv és hangulat fölött - a falanszter közelsége, midőn majd egyáltalán csak gépek mennek gépek ellen, mint most hébe-korban a páncélos vonatok, automobilok és repülőgépek.

Mintha a fényes, csörgő és daliás kard szerepkörével a dicsőség és egyéni bátorság szerepét is megnyirbálná a modern hadviselés. Szigfrid és Etele kard nélkül, Hunyadi hadipallos nélkül, Wallenstein strucctollas süvegű, cifra katonái eldobják büszkeségüket, a rövid, erős kardot és az előreszegezett szablyával dübörgő magyar huszárságot, e földrengéshez hasonlatos, gyönyörű nemzeti elképzelést nyomorult farkasvermek és meglapuló árkok semmisíthetik meg, mielőtt a kard hegye elérné az ellenség koponyáját...

A háború, amely még nemrégen az illúziók, álmok, lobogó tüzű gondolkozások panorámájának látszott a messziségből, a csillagvizsgáló távcsövén, a költő fantáziáján és az ifjú férfi elképzelésén át, amint földközelségbe ért a szférák felhőiből: megmutatta a maga kenetlen parasztszekereit; aranyzsinórzat nélküli ruházatát; csukaszürke vagy egyéni divatját a télies öltözködésben; halina csizmáit; érmelegítőit; föld alatti barlangjait; gépfegyvereit és a szerbiai országutak rettenetes sarát; a flandriai zsilipeket; az orosz-lengyel tájak ködös áthatolhatatlanságát; a középkori csillogó harcos, a csengő-bongó, valkűrsisakú természetfölötti lény, a szentföldi Godofréd, az oroszlánketreces Rikárd és félelem és gáncs nélküli páncélos lovag - akiknek kőből faragott szobrait a régi templomok falában annyiszor láttuk - helyett az ásóval fölszerelt, sárban, földben kúszó gyalogos katonát mutatta az emberi szemek reflektorfényében, amennyit nagy messziségből a háborúból láthatunk.

Ez a háború az egyszerűségek, a természetességek, a szürke technikai és poros statisztikai kabátok háborúja. A rettenet, a visongó rémület és az égen járó véres üstökös s elsötétülő napkorong riadtsága, a feketébe öltözött városok, a megszokott emberi teendők szünetelése, örjöngő nők, véres templomok és elárvult gyermekek csapatának vándorlása az országutakon, a kóborló ebekkel együtt: amint a háború középkori képe élt az emberi emlékezetben, mostanában, e messzi háborúban nem jelentkezik oly közel, hogy a tekintet felfoghatná. Katonák vonulnak végig a városon, vonatok robognak bakákkal megtömötten, sebesültek bandukolnak, a távirat városok, falvak nevére oktat, a haditudósító megnyert kilométerek számát közli velünk, sehol egy kétségbeesett roham, amely eldöntené a háború sorsát, semerre egy elhibázott, meggondolatlan cselekedet, amely jobbra vagy balra billentené a mérleget. Mindenütt komoly, hosszadalmas, jól átgondolt tetteknek a sorozata. Minden hadsereg megtanulta már az új harcászatot, ha voltak is lelkes vérpazarlások, virtuskodó cselekedetek a háború első szakaszaiban, most szorgalmas, kitartó, óvatos munka minden párton, mint az artézifúró munkája vagy a logaritmusok egymásból folyó egyenletei: ilyenek mostanában a háborús események.

Ez a háború a szorgalom háborúja.

A kard ki, kard! vezényszó, amely megremegtette magyar lelkünket a békében tündöklő katonaéletben, a legendás előre! a honvédek fergetegszerű szuronyrohama és egyáltalában az emberfölötti megrohanása és letiprása az ellenségnek csak ritkán jut görögtüzes felvonásához e színjátékban; a Zrínyi Miklós-féle kirohanások és az egekig hangzó Jézus kiáltások, Budavár szabadságharcbeli ostroma, Vak Bottyán sascsapásai, Görgey téli hadjárata s az összes hősi tettek, amelyek katonai példázatok voltak a magyar történelemből, új alakban jelennek meg.

Ennek a háborúnak a képzete a gőzkalapács egyenletes, ellenállhatatlan, egyhangú és fáradhatatlan munkájának képzete leend. Mint az acéltömbből ágyúcsövet kalapáló rettentő erejű kalapácsok: a hadseregek. Kiszámított, előre meghatározható időben, mint egy óriási gépezet lendülése történnek a hadmozdulatok. A kalapács nem hibázhatja el célját. Az ütés, a mozdulat kifogástalanul talál, mint a 42 centiméteres ágyúnak a ritka lövése. Szinte óvakodnak a hadseregek a felesleges és céltalan munkától. Habozás és vereségérzet nélkül visszavonulnak, ha a gép kormánya ezt a mozdulatot rendeli, valamint serényen előremennek, ha ily irányú erőkifejtés célszerű. Hisz hátramenni csaknem oly nehéz munka a hadvezérnek, mint előrehaladni. A helyes visszavonuláshoz több energia szükségeltetik, mint a vad rohamokhoz a lövőárkok ellen. A roham rövid időre van tervezve, a hátrálás idejét nem mindig a hadvezér szabja meg, hanem az ellenség nyomása is.

Ebben a háborúban győzni fog a minden eshetőséggel számoló, óvatos, szinte fokozatosan emelkedő, de sohasem túlfeszített erőkifejtés. Ezt a háborút a szorgalom hősei vívják.

E háború nem a poéták harsonás, tölgylevélkoszorús, mámorító zengésű, testi tülekedése - a kard- és birokverseny izgató menete -, a lengő tollú hősök csengős felvonulása: a háború dísztelen, szinte láthatatlan ruházatú, földbe ásott és éberen figyelő katonáknak a lassú előrehaladása, a szorgalmas lépések, a szorgalmas kalapácsütések sorozata. A hősök hőse a lövész, aki ritkán lő, de biztosan talál, a csákányos baka, aki aláássa az ellenség lövőárkát, és a levegőbe röpíti, a trén, amely járhatatlan utakon hozza a muníciót és az ebédet, a napokig esőben, hidegben, virrasztásban guggoló baka, hogy egy alkalmatos percben néhány lépéssel ismét megközelítse az ellenséget.

Szívünknek drága, nemzeti büszkeségünk, a világhíres vörös ördögök, a Hadik- és Lenkei-huszárok unokái, akik csillogó történelmi hagyományaikhoz híven, a háború első részében a földkerekség felharsanó tapsát kiérdemelték, vörös nadrágjaikban ismét visszatértek a nemzeti legendák hősi csarnokába. Egy vezényszóra azonban ismét ott teremnek a most járhatatlan csatatereken, és táltosaikon végignyargalnak a hadak útján, hogy hősi tetteik száma felülmúlja a csillagokét.

És mégis, amint végigtekintünk a lövőárkokban eltünedező katonasapkákon, a nemzeteken, akik fiaikat fegyverbe öltöztették, végig a téli sportruhás, szívós angol zsoldoson, a bámulatos energiájú, silány hírét megcáfoló francia védőseregen, a nemzeti öntudat és a gazdag jövendő mázsányi súlyával nyomuló bőrnadrágos Herkulesen, a német gyalogságon, a fegyverben felnövekedett, harcokban megedzett és egyik háborút a másik után végigmarsoló szibériai, turkesztáni és kaukázusi orosz katonaságon: e nemzetközi vásár cifra mérkőzőhelyén, ahol a különböző nemzetek bajnokai földrengésléptekkel, a gazdagság öntudatával és a nemzeti nagyság csillogó címerével mellükön a viadalhoz felvonulnak: szerényen mosolyogva, szemérmetesen, magában gondolt büszkeséggel és naiv csodálkozással e világfelforduláson, állong árvalányhajas kalapjában, ingben, gatyában a magyar paraszt. Vajon hogyan jutott ő e nagyszerű uraságok társaságába, gazdag ember barátjává, a világfigyelem központjává hogyan lett? Szemérmes, halk dalú, igénytelen, csöndes magyar, hogyan jöttél e helyre, ahol a halál együtt lakik a holnap dicső gazdagságával, mikor te sem gazdag, sem dicsőséges nem akartál lenni? Senkire nem haragszol; békés természeted a pacsirta dalát kedveli, amely ekéd fölött hangzik a kék mennyboltozaton; kis cselédeidet fölnevelni, magtárad, házad és házad környékét rendben tartani, ez a vágyódásod: a követválasztás a reménységed; sem tengert, sem gyarmatot, sem új tartományt nem akarsz, mert nem kívánod a másét; sohase vétettél senkinek se karddal, se szóval, legfeljebb a pajtásod vagy a komád fejét ütögetted, ha rád jött a virtus: és most egyszerre, egy nyári nap szempillantása alatt itt állsz kellős közepében a világháborúnak. Fegyverek zengenek, idegen népek tolongnak határaidon, és fenyegetik kis házad épségét, vagyonodat, asszonyaidat, jószágodat. Észre sem vetted, hogy már magad is háborúban voltál, és védted magad. És mintha sohasem csinálnál egyebet, te drága magyar paraszt, mindig fegyvert köszörülnél, puskát forgatnál, és lövőárkot ásnál: megvédted országodat, megmentetted határodat, fél esztendő legendás hosszadalmasságában ellenálltál milliónyi orosznak, szerbnek északon és délen. Magyarság - akinek tündöklése ismét felragyogott az idegen nemzetek szemében, mint a csillag a Kárpátok fölött: magyarság -, akit elámulva, hálás tisztelettel, csodálkozó elismeréssel néz most ellenség és barát; magyarság - aki sohasem készülődtél komolyan más háborúra, mint az esedékes képviselőválasztásra: minden csodatett a tied e háború viselésében. Megállítottad, meggyőzted az ellenséget, hogy az öklöd kemény, a fegyvered derék, és a vitézséged világhíres.

Te naiv, szemérmetes, csendes magyar ember, te szegény, a gondoktól megviselt, otthonodban boldogtalan, nemzeti ideáljaidban hiába sóvárgó magyar ember: te vagy ennek a háborúk háborújának az egyetlen, az igazi hőse. A becsület, a kötelesség, a férfias szótartás hőse.

Elmerengve mondjuk a Petőfi költeményét:

...Csak a szegény szereti hazáját.

*

A fasorban két apáca megy, mint a vallás fekete lepkéi szállnak a cifra nők között.

Az öreg azt mondja a fiatalnak:

- Ma sok dolgunk lesz. Megint sebesültszállító vonat jön.

Feleli a fiatal:

- Csak sok magyar bakát hozzanak. Azokkal nincsen baj. Ők nem panaszkodnak. Tűrnek, csöndesen szenvednek.

(1915)

Krúdy Gyula

http://mek.niif.hu/

Új Himnusz

(Margardian tolmácsolásában)

Isten áldott a magyar!
Jó kedvvel, bőséggel,
Nyul[t] feléje védő kar,
Nem küzd ellenséggel!
Jobb sors amit régen él,
Hoz rá sok víg esztendőt,
Megteremtette már e nép
A múltat s jövendőt!

Nem támad már szép hazám,
ten fiad kebledre,
Veled a szentSzív dalát
együtt énekelte.
Ahogy járta útját,
vizek közt, szigetre,
Ezer életen át sok
Magyarnak lelke.

Őseinek megbocsájtott,
evvel tenmagának,
Köztük a nehéz sorsért
Apjának, anyjának.
Fájdalma feledve,
hisz átlényegítette!
Ezért kardját, a harcból,
Már múzeumba tette.

Bércre hág és völgybe száll,
Szent párja mellette,
Akivel a Fényegységet
már magáévá tette.
Vár áll ott, kristályból
Kedv, s öröm röpkednek,
S a szabadság virul,
mert egymáséi lettek.

Hányszor zengtek dobjaink
Földünk ünnepére,
Fény hadunk lelkében
Csodákról szólt ének!
Hányszor támadt kedvünk
Szép hazám, mesére
S lettél életünknek
Valóság esélye!

Isten áldja a magyart,
Embert áld az Ember!
Elengedte félelmét,
hogy bűnös, és hogy nem kell.
Szellemek és szívek,
mindb jegyben járnak,
Méltó teremtője
Fényes országának!

MAGYAR TITKOK

REGÉNY

Irta NAGY IGNÁCZ

V.

Úti képecskék.

Hogy ezen éj nem tartozott életem legkellemesbjei közé, azt könnyen gondolhatni. Künn szél és eső dühönge s a mennydörgés meghatóan zenézett fölöttünk; a tornáczban pedig trágár dalokat harsogtattak a borozó zsiványok, míg a szobában a zsidó mélyen hortyogott, mintha ma követte volna el életének legmegnyugtatóbb tettét. A menyecske örömkönyeket hullatott a gyermekre, én pedig éber tekintettel figyelék minden neszre, ámbár néhányszor nagyon is hatalmasan kezde az álom kerülgetni, mit alkalmasint csak velem született könnyelműségnek tulajdoníthatni.

Végre a mennydörgés mindig távolabbról hangzék s tompa morajban halt el; a szél csak egyes rohanásokra erőlteté magát, melyek pillanatról-pillanatra gyöngültek; az eső egészen megszűnt, a menyecske hálásan tekinte rám s szemeit örömmel fordítá rólam gyermekére; a zsidó ásított, a komondor ugatott s a borozó zsiványok nyeregbe veték magukat és az első pitymalattal tova száguldtak könnyű lovaikon, mintha a távozó viharnak akarnának nyomába érni; a csárdás pedig lassan kopogtatott az ajtón, alázatos hangon szólva:

- Tekintetes uram, a czimborák már eltávoztak.
- Mindnyájan?
- Igen.

Fölnyitom tehát az ajtót, töltött fegyveremet folyvást kezemben tartva s a nő és férfi minden mozdulatára vigyázva. A csárdás azonban oly töredelmesnek látszott, hogy minden veszélytől mentnek hihetém magamat.

- Uram, - szóla ismét a gazda – nyergelhetek már?
- Lehet.
- Hát velem mi fog történni? - kérdé bosszúsan a zsidó.
- Kötözve maradsz, míg a gazda a gyermekkel vissza jő.
- Merkwerdig! De fogadom, hogy megbánja nagyságos uraságod e kegyetlenséget.
- Majd elválik, kinek lesz kettőnk közül bánkodásra oka, ha Czibakházán tudakozódni találok utánad!
- Akkor a szép menyecskét is becsukatom.
- Gazember!

Lovam vígan tombolt a csárda ajtaja előtt s én könnyült kebellel vetém magamat nyeregbe. A csárdás már lován ült, ingben s lobogó gatyában, hogy láthassam, mikép csakugyan nem rejte magához fegyvert.

- Tekintetes úr, - szóla most megható hangon s nedves szemekkel az anya, - hagyja itt fiacskámat, Marczim bizonyára nem csalja meg az urat.
- Elhiszem, jó asszonyka, de biztosítnom kell magamat, mert nem tudhatom, hogy nem találkozhatunk-e még útközben a zsiványokkal.

Ezzel karjaimba vevém a gyermeket s vezetőmet három lépésnyi távolban követém.

A hajnal gyönyörű volt, de – csak a levegőben, mert különben lovaink folyvást apró pocsolyákban lubiczkoltak, miket az éjjeli zápor árasztott; egyébiránt, ámbár a csalogányok bájteljes hangja nem volt hallható, a zöld nadrágos körmös halak mégis igen szívrendítő dalokat nyögdécseltek, elannyira, hogy egy kissé nagyszerű képzelőtehetséggel akár a legelső operai próbán vélhette volna az ember magát lenni.

Alig lovagolánk egy jó órát s már fényleni látám a kelő nap sugáraiban a közel helység tornyának csúcsát s így a gaz Móricz még akkor is megcsalt, midőn e helységet oly távolesőnek mondá. Fél óra mulva a kertek alatt terménk s Marczi hátrafordult, tisztelettel mondván:

- Tekintes uram, itt vagyunk.
- Jól van, - viszonzám én, nagy elégültséggel, hogy nemcsak a veszélyből, hanem a nyugtalankodó gyermektől is végkép megszabadulhatok. - Jól van, itt a gyermek és itt e pénzecske, jó lesz a négy tinó ára fejében.
- Nem, uram, ezt nem fogadom el. Nem feledem én ezen éjszakát s nem akarnék többször ily állapotba jutni. Isten áldja meg az urat, én fiatal vagyok s fogadom, hogy böcsületes emberré leszek.

E szók alatt magához vevé gyermekét s villámgyorsan tünt el könnyű lábú fakóján, mielőtt még szólhattam volna. Mondhatom, nem sajnálom átvirrasztott éjszakámat, ha ez által csakugyan egy embertársamat sikerült a böcsület útjára visszavezetnem; s hogy ez csakugyan tökéletesen sikerült, abban pillanatig sem kétkedem, mert midőn a természet ily nyers fiai valamire határozzák magokat, nem egy könnyen szokták azt megváltoztatni, miben valóban sokan követhetnék őket azok közől, kik magokat mindenben kiváltságosaknak szeretik tartani, kivevén az állhatatosságot, melyet jobbadán csak a szótárból ismernek.

A faluban két szép tehenet vásárlék s a lelkészre bízám, hogy azokat a Körmös-csárdába hajtassa; néhány órai pihenés után pedig utamat folytatám, de alig értem ki a faluból, midőn a kolozsvári gyorskocsival találkozám, melyben szerencsére még három üres hely volt s így csakhamar szalmával kitömött párnáin ülék, lovam pedig a rudas mellett oly meghitten ballagott előre, mintha legalábbis egy véka sót ettek volna már meg egymással.

Én azonban, fájdalom, nem bírtam oly könnyen megbarátkozni útitársaimmal, kik csak hárman voltak ugyan, de szerencsétlenségemre mind vastagok s én, tisztelet, böcsület, de igazság is! Mindig némi ellenszenvet érzék magamban a rendkívül pohos emberek iránt s kivételt legfölebb csak a nőknél tevék néha.

De lássuk útitársaimat. Az egyik kolozsvári hentes volt s ez mindig csak a sertésekre és makkra fordítá a beszédet, iszonyúan dohányzott s ez által minduntalan kiszáradó torkát folyvást pálinkával locsolá; mivel pedig reggel, mint mondá, füstölt hagymás kolbászt evett, tehát igen könnyen gondolhatni, hogy nem legkellemesb illat terjedt körülötte. A másik barát volt, ki szerzete ügyében utazott s többnyire mélyen hallgatott. A harmadikban pedig szinésznőt volt szerencsém tisztelni, ki a debreczeni vásárra vendégszerepelni sietett; ez, mint látszék, nagyon gyönyörködék a hentes beszédeiben, de a mellett rám is meglehetősen kedvezőleg tekintett, ámbár az elsőséget mégis mindenesetre a hentesnek adá. Ez férfiúi büszkeségemet kissé bántá s azért, félig bosszúból, félig unalomból, ostromot kezdék a terjedelmes szépség ellen.

- Nagysád, - így szólék hozzá – ha nem csalatkozom, már a pesti Nemzeti Színházban is méltóztatott játszani? A hentes csak ifjasszonykának czímezgeté őt s a művésznő, az én megszólításom után, mintegy feddőleg tekinte szomszédára s igen nyájasan felém fordulván, így szóla:
- Igen.
- Talán «Esmeralda» szerepében?
- Oh, nem! Némely ottaniak irigysége miatt nem lehete abban föllépnem, s azért nem is igen lehetett kedvem ott föllépni, ámbár a közönség rendkívül óhajtá maradásomat.
- Bizony pedig kár az ily nagy kiterjedésű színpadi tehetséget tartományi városkákra pazarlani.
- Ohó uram, - szóla a hentes, miután ismét nagyot kortyantott – a mi pénzünk is csak olyan, mint a pestieké. Pesti bankón is csak annyi sertést vehet az ember, mint a kolozsvárin, vagy akár falusin.
- Igen, de a dicsőség!
- Ah, már az igaz, csak Pesten tudják a művészetet igazán méltánylani. Nekem fáklyás zenét is akartak hozni, midőn ott vendégszerepeltem.
- Valóban akartak?
- Igen, de társnőim irigysége más gondolatra bírta az ifjúságot.
- A megtérőket illeti az örök dicsőség!

A szerzetes e szavai ugyancsak talpra estek, de a művésznő nem fogá föl valódi értelmöket s csakhamar így folytatá beszédét:

- Csak egy nem tetszett nekem Pesten.
- Ugyan mi?
- A birálati rendszer.
- És miért?
- Az ottani bírálók igen szigorúak s kiméletlenül mondják ki az igazságot, ha összeköttetésben nincsenek velünk. Vándorlás közben ez egészen máskép megy; gyakran mi asszonyok is bírálatot írunk magunkról, sugónk által letisztáztatjuk s fölküldjük Pestre a divatujságok valamelyikébe, hol azután rövid idő mulva bírálatunk meg is jelenik.
- Ez igen kényelmes!
- És kellemes.
- Én ugyan egyetlen sörtét sem adnék a világ valamennyi magasztalásaért; már példának okáért, mit érne az nekem, ha valaki kövérnek mondaná a sertést, mikor még sovány?

Kocsink most megállapodott s kitekintvén az ablakon, látám, hogy tó közepén állunk s hogy a lovak kényelmesen isznak. Kevés percz mulva indulni akart a kocsis, de nagy bosszúságára tapasztalá, mikép a kerekek annyira lesüppedtek az iszapba, hogy a lovak teljességgel nem bírák bárkánkat helyéből kimozdítani.

Hosszas tusakodás után hidegen jelenté a kocsis, hogy egymásután ki kell a vízből lovagolnunk, azután pedig az én lovamat is befogja és úgy vontatja majd ki a kocsit. Én e tervet azonnal helyeslém s a hentes is ráállott nagy nehezen, de a szerzetes és művésznő szót sem akart a lovaglásról hallani. Végre, hosszas alkudozás után, abban állapodott meg a kocsis, hogy a szinésznőt kiviszi hátán, s ezt csakugyan meg is tevé félig. Félig mondom, mert alig távozék három lépésnyire szép terhével a kocsitól, midőn elkiáltá magát:

- Úgy segéljen, nem bírom!
- Jaj, vízbe esem! - sikolta a szinésznő; azonban, midőn ezt kimondá, akkor már övig állott a pocsolyában. E szerencsétlenségnek azon jó következménye lett, hogy a szerzetes is csakhamar tettre határozá magát és egész kényelemmel a vízbe lépett, gondolván, hogy ha a gyönge nőnek nem árt a nedves elem, úgy ő is bátran megküzdhet vele. De most új baj támadt; alig pillantá meg a gyöngéd Esmeralda a biztosan haladó férfit s azonnal hozzá sietett és megragadá karját, hogy vezérlete alatt biztosabban parthoz juthasson. Ez mindazáltal kirántá magát tőle, nem akarván oly szoros kapcsolatba jönni bűnös szinésznővel s félre ugrott; de a szinésznő utána tipegett s így ezen kölcsönös üldözés és kikerülés által a terjedelmes tócsa nagy részét bebarangolák, míg végre tökéletesen átázottan, csakugyan szerencsésen partra vergődtek. E sajátszerű vadászat kimondhatatlanul mulattató vala s a hentes vastag könyűket hullatott az iszonyú kaczagás miatt s ezen emlékezetes szókra fakadt:
- Kilencz hónapos malaczért sem adnám ezen dicsőséges spektakulomot! Bárkánk, terhétől megszabadulván, szerencsésen partra vonszoltatott, de most ismét új baj támadt. Az átázottak nem ülhettek föl vizes ruháikban, az igen természetes vala, s a szinésznő vonakodék előttünk ruhát váltani, a mit szinte igen természetesnek hittünk, erdőnek vagy bokornak pedig nyoma sem volt látható. Végre abban állapodtunk meg, hogy mi, a kocsissal együtt, a kocsi jobb oldalától tíz lépésnyire, háttal fordulva a kocsi felé, megállunk, s egyszer sem pillantunk vissza, míg a művésznő háromszor nem tapsol, ki az alatt a kocsi bal oldalán ruhát fog váltani. De bezzeg a szerzetessel nagyobb bajunk volt, mert ő, nem menvén messze útra, nem hozott magával ruhát, s így vizes ruháitól nem birt szabadulni. Én készséggel ajánlám neki Mackintosh kabátomat, de hozzá képest csak gyermek valék, s így ajánlatomat természetesen nem használhatá. Végre abban kellé megnyugodnunk, hogy ezen szerencsétlen utitársunk a külső ülésen foglaljon helyet, hol a nap jótékony sugarai majd meg fogják ruháit lassanként szárítani. Elég hosszas szünet után a szinésznő tapsolt, s kevés pillanat mulva tovább döczögött velünk bárkánk, s annak idejében minden további kaland nélkül szerencsésen Nagyváradra érkeztünk.

A szinésznő nem folytatá másnap útját, mert helyben is föl akart néhányszor lépni, a hentes ott mulatása alatt, s így azon szerencsétlenségben részesültem, hogy egész Pestig egyedül ültem a terjedelmes bárkában.

Sokat beszélhetnék ugyan a rossz ebédekről, még rosszabb utakról, s leglassúbb gyorsutazásról, de mind ez már rég elnyűtt tárgy, s azért bátran merem reményleni, hogy a nyájas olvasó nem fog neheztelni, ha röviden csak annyit mondok, hogy útközben sokat aludtam, keveset ettem és mindig unatkoztam.

Esti tíz órakor érkezém Pestre, s így igen természetes, hogy a külváros utczáiban már fia sem volt látható a lámpavilágnak. Ez azonban nem baj, mert a mostani fölvilágosult században már úgy is sokat látnak az emberek, mit, mint némelyek hinni szeretik, még csak álmukban sem kellene sejteniök. A kövezet majd fölforgatá kocsimat, s ez igen hasznos, mert ez által ébren tartatik az utas, kocsisával együtt, következéskép mindketten illőn figyelhetnek, hogy ládáikat le ne vágják a bakról. Az árkokban rothadó víz és szemét igen ocsmány bűzt terjeszt és ez rendkívül hasznos, mert a faluról bejövő uraságokat arra figyelmezteti, hogy mielőbb siessenek ismét vissza egészséges falusi levegőjökre, hol a csődületi betegség nem érheti őket el oly könnyen, mint Pesten. Most a belső városba érkezünk, s a kocsis oly dühösen pattog hosszú ostorával, mintha Jerikó falait akarná ledönteni, s ez már nem hasznos, hanem rendkívül káros, mert ekkor az utczán járó emberek ijedten hunyják be szemeiket, hogy a kocsis meg ne foszsza őket ostorával azoktól; hej pedig Pesten úgy is vajmi sokan hunyják be szemeiket, kiknek fő kötelességök azokat mindenkor és mindenütt nyitva tartani; az igaz, hogy e helyett kárpótlásul markukat mindig nyitva tartják, no de ez már ismét nagy baj, mert hó, a kocsi megáll, s így ezen épületes gondolatokat nem folytathatjuk. Ah, a pinczér már előttünk áll.

- Szobát méltóztatik nagyságod parancsolni?
- Igen, a harmadik emeleten.
- Jean, szobát a tekintetes úrnak a harmadik emeleten.

Ej, ej, pinczér uram, gondolám magamban, tehát már csak tekintetes vagyok, mivel a harmadik emeletre kivánkozom? Szegény golyhó! Hátha csak azért megyek oda, mivel oly magosra nem hat föl annyira az utczai zaj.

Lám, lám, mi határozza meg a rangot Pesten. Kurta eszű pinczér, pedig aranynyal verhetném ki mind a két szemedet, míg alkalmasint gyakran oly első emeleti vendéged is találkozik, ki forintos bankóval se birná mind a kettőt betapasztani, ha előbb könyörülő szívű zsidóhoz, vagy keresztyén pogányhoz nem folyamodnék!

AZ ELMÚLÁS FELÉ

Beteg a világ, gyorsan haldoklik,
körbe se nézünk, és már el is múlik.
Nem látjuk magunk körül az életet,
elvakít bennünket - a vak gyűlölet.

Hatalmas pusztulás, mit magunk idézünk,
nincs értelme, mert úgy is vétkezünk.
Folyamatos rohanás és eltéved az Igazság,
Hazugságok szövődnek
és mindent beterítve – elrejtenek.

Nincs megállás, folyik a virtuális csámcsogás,
mások életébe való turkálás,
szinte mindennnapossá vált már.
Szeretteink csak sírnak és nem vesszük észre:
az Ő fájdalmukat.

Sötétség uralja a beborult eget,
a pipacsmezők – gyorsan tönkre mennek.
Ordítva hív a természet bennünket,
mégsem látjuk a vérző szíveket.

A végtelen csendet – berregő hang töri meg,
az élet érdekesebb lenne – nélküle.
Hatalmas szóváltás órákonát zajlik,
érzelmek nélkül mondjuk - a semmit.

Értelemszerűen turkálsz a világ mocskában,
tudatodat a fertő teljesen átjárja.
Megmérgez bennünket a rengeteg új adat,
szétmarja – teljesen az akaratunkat.

Az embereknek fel kellene ébredni,
az álomvilágból lassan – kilépni.
Újra a Földön járni és az embertársainkat:
megbecsülni, Szeretni,
– nem egymáson átnézni,
ezt kell nekünk elérni! –

Zsíp, 2012. december 1.

Furman István

Forrás: http://espavo.hu/kozosseg/blogbejegyzes/6796

MAGYAR BIBLIA

Világok, Földek és az Ember Teremtése

1. **ÍZ-TEN örök tűzet gerjesztett, melynek ereje KI-áradt. Az örök tűzből lettek a Napok és éltetik a Világosság világait ÍZ-TEN nagy akarata szerint.**

2. **A NAP-ból árad mindenKI-re ÍZ-TEN örök tüzének fénye és éltető melege.**
Anyaggá lett így a KI, melyet ÍZ-TEN akarata bolygókká, földekké gyúrt egybe és ezek űzik, hajtják egymást a NAP erejében ÍZ-TEN nagy rendje szerint. És ez a nagy Rend ÍZ-TEN örök törvénye.
3. **ÉN-KI nevet adtunk ÍZ-TEN – anyagban rejtett – örök erejének, mely teremtett minden anyagot és minden testet.**
4. **Ahogyan ÉN-LIL a Lélek ereje, ura és elosztója, úgy ÉN-KI minden anyag teremtője és titkos ereje.**
5. **Lepkeszárnyon szállt rá ÉN-KI az élet vizéből fakadt NIN-TI élő virágszirmára.**
6. **Az élő lepke hímpora termékenyítette meg azt és éledt belőle LIL-I-AM, a Lelkek Anyja, NIN-TI életet adó virágának nyolc virág-ágával.**
7. **A nyolcból „hét" virág lett az Élet Ígérete. A nyolcadikban életre kelt maga az Élet anyja - a legkisebb – a kis NIN-TI.**
8. **LIL-I-AM – a hét virágával sokasította be az egeket az égi-lakó szellemekkel, akik a világok őrei és vigyázói lettek.**
9. **Amikor aztán minden égi rendnek már meg volt a saját vigyázója, így szóltak egymáshoz az égi-lakók: „Teremtsünk embert, hogy legyen a földnek is vigyázója".**
10. **ÉN-KI-hez ért ez az óhaj és ÍZ-TEN – ÉN-KI ereje által – egyik föld porát keverte össze az Élet Vizével és formált belőle embert – a maga képére.**
11. **És amikor ÉN-KI megformálta azt, AMA PALIL-t hívta így:**

    „AMA…határozd meg sorsát ennek az újszülöttnek".
12. **Amikor AMA – aki az ŐS-TEN volt maga nagy garral lendült mozgásba. A TEN-GÁR-ja, mely a minden élet vize, loccsant a testben lévő emberre és megnyíltak a világosságra a szemei. ÍZ-TEN leheletét szívta magába. A lehelet Lélekké lett benne.**

13. **Életre kelt és az élet kisebbik anyja – a kis NIN-TI fogta őt kézen.**
14. **Így teremtette ÍZ-TEN az embert az égi-lakók között. És élt az ember testben ÍZ-TEN egyik erejeként.**
15. **Így lett az ember ÍZ-TEN gyermeke a jóság, szépség, igazság és IZ-TEN örök törvénye szerint.**

16. **A Föld porából gyúrt teste ÍZ-TEN tökéletességének mása és e tökéletes testben lakozó Lélek tükrében ÍZ-TEN maga mutatkozik. s akkor történt, hogy ÍZ-TEN elsőszülöttje – ÉN-LIL – elválasztotta az eget a földtől. A szent fokossal vágta ketté azt abban az időben, amikor a Föld Napja a KOS csillagképén át ragyogott.**

17.

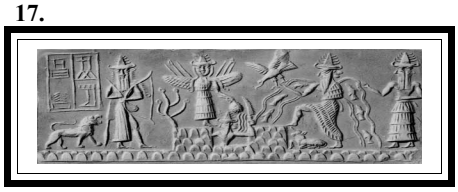

A Föld porából formált ember így került az égi világból arra a földre, amelynek porát a testében hordta. De nem volt egyedül a Földön, mert vele hullott a Földre a kezét tartó kis NIN-TI, LIL-I-AM legkisebbik ága, aki testet öltött és lett a Földön az Égi HÉV SZÜZE. Ezért lett a neve is HÉVE. Így érkezett e földre az EM-BAR, ami az „Istenasszonyt" (EM) és „Párját" (BAR) jelenti. De ÍZ-TEN úgy rendelte, hogy «amikor az ég elválasztódott a földtől, a Föld eltávolodott az Égtől s az EM-BAR hatalma gerjedt abba, az Ég Fénye lett a Világ Világossága, mely a Földön is tündökölt, mint „Én-Lélek".»
Így lett az Ég Fénye az EM-BAR lelke.
18. **De velük együtt hullott a földre a Kezdet Világából, a KOS CSILLAGKÉPÉBŐL, a szárnyas égi KOS is, akit ÍZ-TEN rendelt melléjük az élet kezdetének irányítójául.**
19. **Így álltak a földön hárman. NIN-TI, az Élet Anyja, a KOS világból földre rendelt ember és a Kos Világ égi, szárnyas kosa. Elindultak hárman a földön. Elöl az égi KOS és mögötte az ember és Asszonya, akiben NIN-TI, az Élet Tavának legszebb virága, az égi Szűzanya vált testté.**

20. **A szárnyas Kos egy hatalmas fához vezette őket, és amint evett a fa leveléből – szárnyai csapkodásba kezdtek. Fergeteges szélvésszel emelkedett az ég felé és visszaröppent a csillagképébe. Az ember és asszonyává lett NIN-TI ott álltak az égig érő fa előtt – egymás kezét fogva. És akkor szózat hallatszott az égből:**

"Egyetek e fa gyümölcséből, mert ez a TUDÁS FÁJA, melyen át Nektek égi hatalmat adok. E fa addig termi gyümölcsét, míg megszerzitek mindazt a tudást és bölcsességet, mely szükséges nektek ahhoz, hogy a Föld Urai legyetek. Mert Nektek adom ezt a földet minden fájával, növényével és rajta lévő teremtményemmel. Uralkodjatok rajta, tegyétek azt az én országommá az én erőm által, melyet Lelketekbe adtam. Szaporítsátok be azt istenfiúkkal és istenlányokkal azon öröm által, melyet Nektek adok az egyesülés nagy boldogságában."

21. **És amint ettek a Tudás Fájának gyümölcséből, érezték az Isten erejét magukban. NIN-TI-ből testté lett HÉVE a fa gyökereitől napkelet felé és napnyugat felé is két-két folyót fakasztott. Kettő folyt Keletnek és kettő Nyugat felé és bőséges vizükkel termékennyé tették a föld porát. Aztán a Tudás Fája sokféle gyümölcsének, termésének magjait ültették a termékennyé lett föld porába és boldogok voltak látva az élet fakadását.**

22. **És így nem vették észre az idő múlását. Csak akkor, amidőn az égi egy nap – egy hónappá lett a földön és az égi kilenc nap pedig kilenc hónappá változott, mert a föld holdja is kilencedszer ragyogott megint az égen. Héve életet adott az első, földi Istenfiúnak – aki majdan e világ ügyelője leend. Mivel az égi KOS volt útmutatójuk itt e földön – Héve-Kus-nak nevezték az újszülöttet, aki az égből a földre esett embert így hívta beszédében: ADA-MU, mely annyit jelent a mi nyelvünkön: Atyám.**

23. **És benépesült aztán a föld az Élet Anyjának – NIN-TI-nek - Héve-ben levő teremtő ereje által, az ember és az asszony egyesülésének nagy boldogsága szerint.**

24. **Mikor aztán megsokasodtak – lakó helyüket – amelyet a négy nagyfolyam határolt – az „Égi Kusok Földjének" nevezték. Ez egyik folyó neve Idigna. A másiké: Barana, a harmadiké: Kúr és a negyediké: Ár-Ár. A Tudás Fája állt a Kusok Földjének közepén és gyümölcseiben élt Íz-Ten üzenete. Szorgalmas istenfiúk voltak a kusok. Öntözőcsatornás földmíveléssel termeltek búzát és mindenféle magból lett növényt. Ismerték a szőlőt és a bort. Megszelídítették a föld állatait. Gyermekeiket tejjel, sajttal, kenyérrel és sok jó gyümölccsel táplálták. A Tudás Fájához pedig naponta odasereglettek szóban és énekben áldva az Istent, aki őket a tudással gazdagította.**

A Szövetség

1. **Íz-TEN tökéletes alkotásában az ő változtathatatlan akarata szerint EN-LIL elválasztotta az eget a földtől és messzire távolodott a föld attól.**

2. ***EN-LIL kiásta a MAG-ot a Föld belsejéből, hogy majd kalász fakadjon belőle a Rendeltetés szerint.***

Petőfi Sándor

A farkasok dala

Süvölt a zivatar
A felhős ég alatt,
A tél iker fia,
Eső és hó szakad.

Kietlen pusztaság
Ez, amelyben lakunk;
Nincs egy bokor se', hol
Meghúzhatnók magunk.

Itt kívül a hideg,
Az éhség ott belül,
E kettős üldözőnk
Kinoz kegyetlenül;

S amott a harmadik:
A töltött fegyverek.
A fehér hóra le
Piros vérünk csepeg.

Fázunk és éhezünk
S átlőve oldalunk,
Részünk minden nyomor...
De szabadok vagyunk!

Pest, 1847. január

Legenda egy soha meg nem történt pillanatról
Petőfi nem szavalt a múzeum lépcsőjén

Nemrég óta tudható, hogy a március 15-ei megemlékezés emblematikus helyszínén: a Nemzeti Múzeum lépcsőjén sosem szavalta el Petőfi Sándor a Nemzeti dalt.

Orbán Viktor miniszterelnök a Magyar Nemzeti Múzeum lépcsőjénél mond március 15-ei ünnepi beszédet. A hagyományos helyszín melletti döntése érthető: az 1848-as forradalom szakrális helye méltó színtérnek tűnik a megemlékezéshez.

Ahogy minden történelmi sorsfordulóhoz, úgy azonban az 1848-as forradalomhoz és szabadságharchoz is számos legenda kötődik, közülük az egyik pontosan a Magyar Nemzeti Múzeum lépcsőjéhez-párkányához. „Legmakacsabban az a soha meg nem történt pillanat tartja magát, amikor is 1848. március 15-én délután Petőfi Sándor kiállt a Múzeumkerti kiugró párkányra és gyújtó hangon elszavalta a Nemzeti dalt, ezzel lelkesítve az őt hallgató sokadalmat. Petőfi aznap sok helyen járt Pesten, beszélt, talán még szavalt is, de speciel a Múzeumkertben nem” – állítja Velünk élő történetek című tavaly januári cikkében Murányi Gábor történész a HVG-ben.

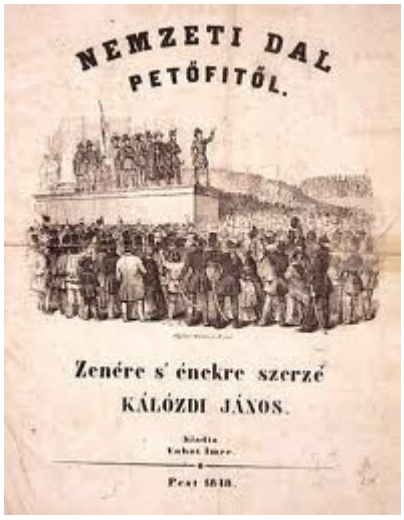

A Kálózdi-kotta félrevezető címlapja

A cikkben Murányi Kerényi Ferenc irodalomtörténész Petőfi Sándor élete című, 2009-ben megjelent könyvére támaszkodva felgöngyölíti az 1900-ban még hamis emléktáblával is megerősített mítoszt. Eszerint a Talpra magyart rögvest megzenésítő Kálózdi János kottáját Vahot Imre szerkesztő már április 22-én piacra dobta, és mert a címlapon lévő metszet a jelölt helyen szavaló költőt ábrázolta, az utókor egybemosta a verset a helyszínnel.

Polgári Miatyánk

Amúgy Petőfi naplójában illetve a korabeli sajtóban viszonylag pontosan nyomon követhetők az aznapi események. „A nemzeti dalt két nappal előbb, március 13-án írtam, azon lakomára, melyet az ifjúság március 19-én akart adni, mely azonban az eddigi események következtében szükségtelenné válván, elmarad. Míg én az egyik asztalnál a nemzeti dalt írtam, feleségem a másik asztalnál nemzeti fejkötőt varrt magának” – írta a lánglelkű költő a költemény születéséről, melyet 1848. március 15-én mondott el a Pilvax kávéházban („Én Nemzeti dalomat szavaltam el, riadó tetszéssel fogadtatott”).

Aznap a költő közkívánatra még sok helyütt elszavalta a dalt, mely rövid idő alatt szárnyra kelt, és ezt nyomtatta ki a tizenkét ponttal együtt elsőnek a szabad sajtó: „Elmondtam először az ifjak kávéházában, azután a szeminárium terén... végre a nyomda előtt, melyet erőszakosan elfoglaltunk a hatvani utcában”.

A szavaló Petőfi Zichy Mihály metszetén

Ezt követelte este a tömeg a Nemzeti Színházban: „Petőfi Nemzeti dalát Egressy Gábor a színpadról szavalván el, a hatás oly nagyszerű és általános lőn, mennél nagyobb a nemzet embereit e percig aligha lelkesíté" – írta a Társalkodó című lap március 17-én. A vers a forradalom himnusza lett, az emberek kívülről szavalták: „A kitétel: 'Esküszünk, rabok többé nem leszünk' mint polgári Miatyánk imádkoztatik" – írta a Hazánk március 18-án.

A korabeli feljegyzésekből (köztük Jókai Mór híradásaiból) kitetszik, hogy valóban Nemzeti dal-dömping volt aznap, csupán a később mitizált helyszín: a Nemzeti Múzeum lépcsője hiányzott.

http://mindennapi.hu/cikk/kultura/petofi-

Hatalmas siker az első Őszi Nemzetközi Irodalmi Fesztivál

Óriási érdeklődés kísérte a 2012. november 29-től december 1-jéig tartó Őszi Nemzetközi Irodalmi Fesztivált. A teltházas eseményen 16 külföldi és hazai szerző gondolkodott együtt a fesztivál hívószaváról, a hazáról. Minden előzetes várakozást felülmúló érdeklődés kísérte a három napos Őszi Nemzetközi Irodalmi Fesztivált. Az eseményt az Akademie Schloss Solitude, a Literaturhaus Stuttgart és a József Attila Kör (JAK) szervezésében, a Baden-Württemberg Stiftung, a Staatsministerium Baden-Württemberg és a Péter Horváth Stiftung támogatásával az A38 Hajón rendezték meg a hétvégén.

Gaborják Ádám a József Attila Kör elnöke a fesztivált értékelve elmondta: „Miközben megpróbáltuk körüljárni a témát egy álló hajón, egy fantasztikus utazásnak és különleges találkozásoknak lehettünk tanúi a csodálatosan izgalmas vendégeknek és a mindvégig telt házas, érdeklődő és odafigyelő közönségnek köszönhetően. Egy igazi kikötő volt a hely, ahová különböző tájakról érkeztek az átutazók, de itt hagyták nekünk a saját tapasztalataikat, s a szellemi kalandozások mellett igazi érzelmeket is hallhattunk. Ezért csakis hálásak lehetünk. A fesztivál valóban megmutatta, ebben az országban csak akkor tudjuk saját magunkat és hagyományainkat is újraértelmezni, csak akkor tudunk a szélsőségek vagy az önmagunkra záródás ellen küzdeni, ha nyitottak vagyunk másokra, más kultúrákra, nyelvekre, etnikumokra, közösségekre is. Ezt ma nem lehet elégszer hangsúlyozni."

Lóránd Zsófia, a fesztivál főszervezője a Fesztivál közönségének közösséggé érését emelte ki méltatásában, majd hozzátette: „A közönség, a szerzők és a moderátorok megállíthatatlanul cseréltek eszmét nem csak a színpadon, hanem a szünetekben, és az estek végén a város kávézóiban, éttermeiben, vagy péntek délelőtt a KÉK szervezte várostörténeti sétán. Nem tudtuk meg, mi az az egy dolog, ami a haza, abban azonban nincs vita, hogy a haza valami nagyon értékes és fontos, például mert nagyszerű embereket hoz össze, hogy nagyszerű gondolatokat osszanak meg egymással, elképesztően finom poétikájú szövegeken keresztül."

Sejla Sehabovic (balra), Keresztury Tibor és Selyem Zsuzsa

Az esemény létrejöttében nélkülözhetetlen szerepet vállaló külföldi partnerek közül Florian Höllerer, a Literaturhaus Stuttgart igazgatója a következő gondolatokkal fejezte ki köszönetét a budapesti esemény résztvevőinek: „Egy rendkívüli fesztivál - három nap, mely alatt egy hajó a Dunán hazává vált. Annyi gondolat-löket az ingó talajon, amelyek elkísérnek Stuttgartba, újabb és újabb hullámokat keltve bennem. Egyetlen szóban: Köszönöm!" Jean-Baptiste Joly, az Akademie Schloss Solitude Alapítvány elnöke és az Akadémia művészeti vezetőjehozzátette: „16 szerzővel, akik nyolc különféle nyelven olvastak fel, három napon át az irodalom volt a hazánk. Minden hang másképp, minden fül készen arra, hogy meghallja a különbséget és belekóstoljon a másságba. Visszaérkezvén Solitude-be, azt hiszem, hogy egy páratlan csoda részesei voltunk. Végtelenül hálásak vagyunk ezért a csodáért minden szerzőnknek és mindenekelőtt Zsófiának. Annyira ritkák az ilyen pillanatok."

Az esemény három napjának tíz programját közel ötszáz néző látogatta meg. Az érdeklődők soraiban sok ismert arc is felbukkant, de a szervezők őszinte örömére az esemény sikerrel szólított meg egy sokkal szélesebb közönségréteget is, akiket az irodalom által közvetített gondolatok, a nemzetközi könyvválaszték és a legnevesebb hazai és külföldi szerzők közvetlen közelsége egyaránt vonzott.

(Forrás, fotó: Sonntag Media Kft.)

Népének :AZ ESZTENDŐ FORDULÓJÁN

Az esztendő fordulóján
Összegyűltünk mind ez órán,
Oltárodnál leborulunk háladásra,
Mindentudó színed előtt számadásra.

A múló év minden napja
Kegyelmedet megmutatja.
Testi-lelki bajainkban gyógyítottál,
Haláltestvér karjaitól megtartottál.

A mezőket te ruházod,
Ég madarát te táplálod,
Nem engedtél elpusztulni árván minket,
És megadtad mindennapi kenyerünket.

Könnyeinket szárítgattad,
Homlokunkat simogattad,
Ha tévedtünk, a jó útra rátereltél,
Ha elestünk, irgalmasan fölemeltél.

Hálásan hát megfogadjuk,
Törvényedet el nem hagyjuk,
Új esztendő minden napján légy mellettünk,
Hogy a bűnnek szeplője se érje lelkünk.

S ha majd eljön a végóra,
Ajkunk nyílik búcsúszóra,
Hozzád vigye lelkünket az őrzőangyal,
Hol nincsen nap, nincsen éj, csak örök hajnal.

Tél közeleg

Zúzmarás ágak
Igazi hideg tél ez
Fázós reggelek

Hótakaró fed
Minden kertet és utat
Tél közepe van

Kiszakadt dunyha
Teli pehellyel a lég
Hó csillantó tél

Hideg reggelek
Fehér lepel a világ
Farkasordító

Csikorgó fagyok
Reggeli lépés hangok
Erős nyikorgás

Sima a világ
Csend és hideg levegő
Fehér lélegzet

Fekete foltok
Fázó varjak tömege
Éhező sereg

Reggel napsütés
Csillan a hó tetején
Mégis hideg van.

Zúzmarás ágak
ráfagyott csapadékban
alvó rügy pihen

Kzella 2010. 12.06

http://users.atw.hu/irok/index.

Rabindranath Tagore:

Áldozati énekek

22.

Az esős-borongós július mély árnyékaiban titkos léptekkel, halkan, mint az éj, közelegsz, s egyetlen őr sem vesz észre. Ma a reggel lecsukta szemét, nem törődve a hangos keleti szél makacsul ismételt kiáltozásaival, és sűrű fátyol borult az örökké éber kék égre.
Az erdők elcsitították énekeiket, s minden ház ajtói zárva vannak. A puszta, kihalt utcának te vagy csak magányos vándora. Ó, én egyetlen barátom, én drága, drága szerelmem, házam kapuszárnyai feltárva! - ne suhanj el mellettem, mint ***röpke álom!***

Mácz István

Isten (és) az Igazság, a Jóság, a Szépség

Az ember személy. Végtelen igényét csak személy elégítheti ki. Tehát a vágyott, sejtjei mélyén érzett, lélekösztönében akart Igazság, Jóság, Szépség csak Valaki lehet. – A vallásbölcselet és hitünk mondja: Isten.

Az igaz ember Végtelen Igazság nélkül nem élhet. A jó ember Végtelen Jóság nélkül meghal. A lényében szép ember a Végtelen Szépséggel kíván egyesülni. – A végtelenre teremtett embernek egyedül csak az Isten elég.

Aki igazságos, Istenhez hasonlít. Aki jóságos, Isten irgalmát éli. Aki szép, az Isten szépségétől sugárzik.

Az igazság szemét be lehet kötni – a jóság kezeit bilincsbe lehet verni – a szépség arcát le lehet takarni – mégis lát az igazság, cselekszik a jóság és fénylik a szépség, mert gyökerük Isten mélységeibe ér, és lombjukat Isten fénye élteti.

Az Istenben keresett szépséget a világban találom meg, a világ szépsége pedig Istenhez vezet.

Az Istenben sejtett jóság emberi tettekben testesül meg, a jó tettek pedig szívéhez emelik szívem.

Ne bántsd a magyar szellemet és alkotóerőt, mert önmagadat és Európát is megfosztod egy szebb jövő lehetõségétõl!

A Magyar Irodalmi Hírlevelet szerkeszti: Fenyvesi Miklós

http://irodalmihirlevel.freewb.hu/

Terjeszti a Kárpáti Harsona

http://www.karpatiharsona.info